ION TOLESCU

PADUREA DELA TÂNCĂBEȘTI

CANTEC MARTIRIAL

1927 1977

ION TOLESCU

PADUREA DELA TANCABESTI

CANTEC MARTIRIAL

1927 - 24 IUNIE - 1977

NAŞTEREA SF. IOAN BOTEZATORUL
(SÂNZIENE)

DE ACELAŞ AUTOR:

Sânziana, poezii. Ed. Cugetarea. Bucureşti, 1940.

Din crucea pădurii, poezii. Ed. Carpaţii. Madrid, 1955.

Arhanghelul Mihail, poezii. Colecţia Dacoromania. Madrid, 1959.

Iconarul, poezii. Colecţia Carpaţii. Madrid, 1962.

La Icoană - versuri. Colecţia Dacoromania. Madrid, 1966.

Dacoromanismo. Consejo Superior de Investigaciones Científicas. Madrid, 1967.

La Bessarabie et la Bukovine du Nord, terre roumaine, «Le Livre Blanc Roumain». Colecţia Dacoromania. Madrid, 1967.

«Dacă vrei să ajungi ca să ai pe Cristos, niciodată nu-L căuta fără cruce.»

San Juan de la Cruz

«La voi mă gândesc când scriu...
La voi acei care veţi trebui să muriţi,
primind cu seninătatea strămoşilor
Thraci botezul morţii.»

Corneliu Zelea Codreanu
(«Pentru Legionari»)

PADUREA DELA TANCABESTI

O. TRUP SVÂCNIND ÎN ŞTREANG, STRĂPUNS DE GLOANŢE

Căpitanului

O trup svâcnind în ştreang, străpuns de gloanţe
Pe care preoţi slujbă n'au citit.
Pe-aici s'au stins muceniceşti speranţe
Ce n'au ajuns cu ruga la sfârşit...

Ci, «Tatăl nostru care eşti în ceruri»...
Pădure, tu la capul lor l-ai spus
Când ramul tău ţi-l sugrumară geruri
Cu chiciura zăpezilor de sus.

Pe-aicea ieri se stinse floarea țării
Și astăzi trup din trupul țării crești
Cu veșnică speranța primăverii,

Pădure, tu, din satul Tâncăbești
Pe-aicea cot la cot legați cu funii
Urcară Criști pe Dealul Căpățânii!

PE-AICI TRECURĂ'NCHIȘI ÎN CAMIOANE

PE-AICI trecură'nchiși în camioane
De scaune cu mâinile legate
Și ochii lor la tine Căpitane,
Cei strânși de gât cu funii pe la spate...

Pădure, tu ce sub săcure cazi
Grumazul tău nicicând că-l incovoi,
Rugămu-ne durerii tale azi
Primească-ne la sânul ei pe noi...

C'atât de-atunci noi plânsem şi şezum
Deasupră-ne cu-altarul tău albastru,
Tu fă-le slujba crucii dupăcum

Lui Ştefan Vodă, Daniil Sihastru...
Pădure, tu, din care va să crească
O nouă datină mucenicească.

PE-AICEA IERI TRECURĂ LEGIONARII

PE-AICEA ieri trecură legionarii
Prea Sfântului Arhanghel Mihail
Pe unde trunchiu-şi frâng de chin stejarii
Care-au crescut din sângele martir...

Pădure, tu ce'n basm ai fost odată
Şi frunza'n calea vremii ţi se pierde,
Tu i-ai văzut cu fruntea'nsângerată
Şi-ai pus pe pieptul lor cămaşa verde.

Pe-aicea ieri trecut-a cu străbunii
Coloana lor cu Căpitanu'n frunte
Cântând la ceruri imnul Legiunii

Ce-a răsunat spre zări din munte'n munte...
Pădure, tu i-auzi în crucea nopții
Pe cei care-au primit botezul morții!

PE-AICEA IERI TRECURĂ ICONARII

PE-AICEA ieri trecură iconarii
Duși cu lămpașe'n mâini și cu soldați
Spre ale zării tinere fruntarii
Lângă potirul morții'ngemănați...

Pădure, tu azi imnul lor cântându-l
Tu-l schimbi în crunte doine haiducești
Când norul negru-ți năpădește gândul
Și cazi sub trăznet greu și ruginești.

Pe-aicea ieri ingenunchiară sfinții
Cu trupul stors de sânge și putere
Pe unde Iuda și- a schimbat arginții

Pe lungi rafale de mitraliere...
Pădure, tu auzi și azi cântarea
Ce-a'nlăcrămat pe creanga-ți verde floarea!

O. GRINDINA CARE TE-A FRÂNT, HRISTOASE

O grindina care Te-a frânt, Hristoase,
Când la Vaslui căzu din ceruri plumb...
Sărace holdele de grâu mănoase!
Sărace lanurile de porumb!

Săracă, tu, pădure mișcătoare
Cu cetina pe trup cămașe,
Când ai pornit legată'n fiare
Îngenunchind la Ciuc printre lămpașe!

Că ţi s'au frânt urcând spre zori din bezne
Copacii cu cătuşele la glezne
O, grindina ce gloanţe-a semănat

Şi flori de sânge-au început să crească
Pe pieptul tău la Râmnicu Sărat
Săracă Ţară Românească!

PE-AICI TRECURĂ SFINTELE MARTIRE

Nicoletei Nicolescu

PE-AICI trecură sfintele martire
Din asfinţit cu lanţuri la picioare,
Cu-a sângelui mucenicești potire
Cuminecând seninele isvoare...

Pădure, tu de-atunci cu-aprinse candeli
Le străjueşti la căpătâi când plâng
Acele stele ce'nfloresc ofrande
Pe criptă de Rarău şi de Parâng.

Pe-aicea ieri au ars în crematorii,
Au ars de vii copilele pe rug
Pe unde azi însângerează zorii

Şi'nsângerezi pădure tu 'n amurg...
Tu le-ai văzut pe frunte mirul sfânt
Când le-ai primit seninul legământ!

PE-AICI SE STINSE SFÂNTA TINEREŢE

Băditei Gheorghe Istrate

PE-AICI se stinse sfânta tinereţe
Ce'n basm se-aprinse'n ochi la Feţi Frumoşi
Pe unde-i stinsă steaua dimineţii
Şi-aprinde'n rouă lacrimi de strămoşi...

Tu ce-ai crescut în mijlocul furtunii
Şi i-ai văzut pe fraţii mei cum mor,
Pădure, tu care ne'ngropi străbunii
Tu ne eşti leagăn veşnic tuturor.

Pe-aici căzură frații mei de cruce
Pe unde-aprinde roua lumânare
Și'n rugă stă troița la răscruce

Când cresc din glie tinere vlăstare...
Pădure, tu din trupul tânăr crești
Și niciodată tu nu'mbătrânești.

PE-AICEA IERI TRECURĂ CAMARAZII

PE-AICEA ieri trecură camarazii
Pe unde azi adie vântu'n ram
Lumina vieții lor de-atunci cu brazii
Ne'mbrățișează'n taină și balsam...

Pădure, tu, doar ramurile tale
Aud de sus cuvântul ce ni-l spun...
O urmă ștearsă'n pulberea din cale,
O pagină de hronic din străbuni!

Pe-aicea ieri trecurăţi voi, prieteni
Care la cer în marş cântând v'aţi dus
Pe drumul cel acoperit de cetini

Ce-a'ntins covor sub paşii lui Isus
Pădure, tu care sfinţeşti tăcerea
Tu le-ai simţit pe lemnul tău durerea!

ŞI C'AM SCOS, DOAMNE, SABIA DIN TEACA

Lui Miti Dumitrescu

ŞI c'am scos, Doamne, sabia din teacă
De mâna mea călăii Tăi să moară,
Primeşte-mă cu inima-mi săracă
Ce i-au cântat cocoşii-a treia oară...

Şi dă-i Tu loc alăturea de Tine
S'atingă lacrima-mi veşmântul Tău,
Pentru atât cât sânt lipsit de bine,
Pentru cât sânt îndestulat de rău...

Că, Doamne, semnul morții Tale bun
Stând lângă cei ce mult Te-au fost iubit,
Cu moartea mea eu Te iubesc acum

Mai mult decât nicicând n'ași fi murit...
Dă-mi, Doamne, moartea după fapta mea
Ca și tâlharului din dreapta Ta!

PE-AICI TRECURĂ MUCENICII IERI

PE-AICI trecură mucenicii ieri
Pe unde azi cresc frunzele sihastre...
O, tu, Cuvânt care'nfrunzești tăceri!
O, morți ce-s vii în inimile noastre!

Spre vremuri noui din datină străveche
De-atunci în strai de sărbătoare treci
Pădure, tu, ce-ai stat la morți de veghe
Slăvită fie frunza ta în veci!

Cu umbrele-ţi ce pe pământ se'ntind,
A tainelor lumini cereşti mărind,
Că strângi tot cerul într'un bob de rouă,

Pădure, tu, cu ram îmbălsămat,
Tu spre fiinţă moartea lor ne-ai dat
Şi moartea lor ne-a dat fiinţă nouă.

AŞA ŢI-AU FRÂNT GRUMAZUL, CU ODGON

Aşa ţi-au frânt grumazul, cu odgon,
Cu ritual iudaic şi mason...
Şi peste tine şapte tone-au pus,
Să nu te fure, au spus, ca pe Isus...

De-atunci la noi cu fiece mormânt
Se'nalţă munţii fremătând,
Şi creşte pruncul legănat la sân
Ca frunza'n creanga codrului bătrân...

Ca freamătul pădurilor adânci
Inima ta se'nalţă'n noi de-atunci...
Că'n piepturile noastre bate

Lumina morţii tale'ngemănate
Cu busuiocul sfânt de la icoane
Mireasma jertfei tale, Căpitane!

CREDINŢA MEA, PĂMÂNTUL CEL FIERBINTE

CREDINŢA mea?... pământul cel fierbinte
Sub soarele din luna August
Când coace rodul crengii Tale sfinte
Ce-l îngrijesc fără să-l gust...

Speranţa mea?... eu cresc din ea sălbatec
Cum grâul sub zăpezi ferit de ger
Şi neudat pe câmpul de jăratec
Că-i vine ploaia singură din cer...

Iubirea mea?... mi-a zis un oarecine,
Dece nu-mi ud ogoarele de jos?
Eu i-am răspuns că-n câmp la mine

Şi fără templu-i viu Cristos...
Că ochii Lui sânt roua dimineţii
Din care ieri cuminecară Geţii.

O, TU CE-AI COBORÎT LA NOI ÎN LUME

O, Tu ce-ai coborît la noi în lume
Când însuţi Tu murind ne-ai dat fiinţa
Noi chip din chipul nostru-Ţi dăm şi nume,
Iubirea Ta, Speranţa Ta, Credinţa...

Pentrucă eşti, deapururi eu voi fi
Cu plânsul celor care nu mai sânt,
Cu lacrima din ochii celor vii
Când nume-şi scriu pe pietre de mormânt

Te văd acum la ceasul morții când
Aproape sânt de cer cât de pământ,
Că nu pot să gândesc că nu mai sânt,

Pentrucă Ești deapururi Tu, cu plânsu-mi,
Cu toate'n urma mea câte rămân,
Isuse Tu, semenul meu, eu însumi!

PENTRU PĂMÂNT ȘI CER MĂRIRE ȚIE

PENTRU pământ și cer mărire Ție
C'au înflorit în mine pomul vieții
Care-a crescut la cerul Tău din glie
Și-i spală frunza roua dimineții.

Ființa că mi-o ții cu rădăcina,
Pentru pământ fii, Doamne, Tu slăvit
De gândul meu ce l-a'nfrunzit lumina
Și-mi ține-al vrerii ram neveștejit...

Dar iată, Doamne, că l-a frânt furtuna
Şi trăsnetul spre el se abătu...
Dece-ţi cad frunzele, mucenicie,

Cu clipele din veşnicie?...
O, lemnul frânt a sărutat ţărâna
Că-i trecător şi că. Eşti veşnic Tu

Troiţă calea celor ce-or să vie!

RADACINI

RĂDĂCINI

Lui Costel Zaharia căzut la Buchenwald

ACI'N mormânt stă floarea vieţii tale ruptă...
Tu mă priveşti din ceruri când mă'nchin,
Tu, camaradul meu de luptă
Ce mi-ai lăsat în suflet rădăcini...

Parcă te văd când ţi-ai deschis la cer aripă,
în jurul tău cădea oţel fierbinte...
Veşmântu-ţi plin de sânge-mi vine'n minte
De-atunci cu fiecare clipă,

Cu fiecare rază din amurg
Când lacrimile mele curg
Şi lumânare-aprindu-ţi ţie,

Tu mă priveşti din cer, din inimă, din rădăcini,
Tu, rod cules de mâini străine
Şi floare a vieţii mele, Românie!

O, SÂNGELE'NGROPAT ÎN AMINTIRI!

Eroilor ce's azi uitaţi

O, sângele'ngropat în amintiri!...
Ce trist e glasul cântecului meu
Când azi plecat cu fruntea pe psaltiri
Vă cânt şi'n voi eu cânt pe Dumnezeu!

Că ne hrăneşti tu sângele cu sânge
Cucernicie, tu, ce trist ţi-i cântul
Când stăm la căpătaiu-acelor îngeri
Ce-au îngrăşat cu carnea lor pământul...

Ieri când curgeau pe câmpuri valuri, valuri
Şi i-a'ngropat obuzul pe ogor...
Ce cântec trist, ce triste idealuri,

Când le cântăm noi imn înălţător
Şi nu mai ştim, cu holdele pe dealuri,
Că ne hrănim din biată carnea lor!

O, SÂNGELE CARE-A'NROŞIT OITUZUL

O, sângele care-a'nroşit Oituzul
Şi-i azi făclie'n criptă de erou
Pe unde ieri căzu din cer obuzul
Şi frânse trupul semenului meu,

Azi ciob de tidvă şi arşic
Ce-l strâng din brazdă unul câte unul
Dinspre tranşeul inamic
Pe unde-a bubuit ieri tunul...

Ce'nalte-s lanurile ce-adumbreşti
Tu, criptă dela Mărăşeşti,
Pe unde-au semănat ieri plumb

Obuzurile şi granata!...
Ce'nalt e lanul de porumb
Crescut din oasele lui tata!

BUNELE, ISUSULE BUN!

Lui Moţa şi Marin

BUNULE, Isusule bun,
Rogu-mă pentru pământul străbun,
Pentru munţii cu brazi, pentru cripte,
Pentru crucile la căpătâi înfipte...

Rugămu-ne pentru scut, pentru sabie,
Pentru codrul Tigheciului tău, Basarabie,
Când îi frânge trunchiurile de brad
Crivăţul dinspre Stalingrad...

Iată'n mâini bulgării ce strâng în ei
Oasele camarazilor mei...
Mă rog Ţie, Sfinte Arhanghele,

Pentru inimile ce bat în candele,
Pentru genele de ceară şi undelemn,
Pentru sufletul bietelor cranii de lemn!

ROGU-MĂ PENTRU GARDA DE FIER

ROGU-MĂ pentru Garda de Fier
Care-a pornit în marş către cer,
Pentru plaiurile verzi care plâng
Lângă Dunăre, lângă Parâng...

Pentru stelele depe ii, pentru salbe,
Pentru râurile cu prunduri albe,
Rogu-mă pentru albele oseminte,
Pentru lacrima mamelor, pentru morminte!

Pentru lacrimile Sfintei Fecioare,
Pentru luceferii depe ogoare...
Pentru geana plânsă a florilor,

Geana fraţilor şi surorilor...
Pentru beteala soarelui din amiazi
Care-mi lunecă pe obraz!

NU FII, BADE, TU, MÂHNIT

Nu fii, bade, tu, mâhnit
De dor cât m'ai fost lipsit,
Ca m'ai pus la loc sfinţit
Lângă crin neprihănit.

La loc binecuvântat
Lângă crin înmiresmat,
De dor cât te-am aşteptat
Crin alb că m'a fost luat...

Nu fii, bade, supărat
De dor cât mi-ai fost lăsat,
Că m'ai pus la loc curat,

Floare fără de păcat...
Și eu mi-am fost luat de mire
Crinul alb din cimitire.

CÂNTEC DE LEAGĂN

NANI, nani, copil drag,
Cătinel adormi cu mama,
Crească-ți pumnul, trunchi de fag,
Pieptul tare ca arama.

Nani, nani, drag copil,
Vrere-ași mai să-ți dau cuvânt
De tătână-tău cum mi-l
Cetluiră la pământ.

Nani, nani, 'n răpejune
Treacă-ți anii'n sbor cu stolul,
Să crești mare, să-ți pot spune
Unde-i stă'ngropat pistolul.

IATĂ MÂNA CUM SCRIE

IATĂ mâna cum scrie
Încrustări pe sicrie
Lângă steaua ce -apune
Lângă cripte străbune

Lângă vântul cu norul
Ce-mi întunecă dorul
Și gândirea mi'mparte
Între viață și moarte...

Iată-mi zilele toate
Lângă singurătate,
Lângă Duhul ce vine

Să mă cheme la Tine ,
Să mă strige pe nume,
Să mă ia depe lume!...

IATĂ ROUA, IATĂ LACRIMA CALDA!

IATĂ roua, iată lacrima caldă
Geana pământului pe câmpuri scaldă
Eu cânt roua care-a scăldat ochii
Ce s'au închis pe Dealul Golgotii...

Şi cânt ochii celor morţi fără cruci
Sub ale cerului umede rugi,
Ochii ce-au rămas deschişi să Te vadă
Şi i-ai închis cu mâna Ta de zăpadă...

Pentru frunțile azi fără gânduri
Ale celor dintre noi căzuți din rânduri,
Pentru inima celor plecați eu cânt,

Care bate cu dealul și cu valea'n pământ...
Pentru mâinile rămase ne'ncrucișate pe piept
Din care crește bradul la ceruri drept.

APA MORȚII

PESTE apa cea albastră
Fără vânt, fără vântrele
A deschis spre cer fereastră
Bătaia inimii mele...

Făr'de drum, făr'de răscrucee
Către bunul Dumnezeu
Peste apa ceea duce
Puntea sufletului meu...

Cum ar fi din munte'n munte
Ca s'ajung la malul Său
Peste apa morții rece

Pod de bine peste rău
Mi-a pus Domnu'ngustă punte...
Dau s'o trec și n'o pot trece!

SFANTA TINERETE

PRIMĂVARA

Slăvită-ţi fie floarea, primăvară,
Cu plete lungi căzând pe chipul trist
Pe care l-au privit întâia oară
La geamuri ochii de seminarist.

Slăvită flarea fructului oprit
Ce s'a păstrat prin filele din cartea
Călugărului cel din vechiul schit
Pe care tu l-ai cununat cu moartea.

Slăvită, tu, ce'n amintiri rămâi,
Slăvită floarea care 'n vis te cerne
Când ochii ni-i închizi la căpătâi,

Tu, lacrimă din primăvara vieții,
Pe chipu-acelei dragoste eterne
Pe care veșnic l-au cântat poeții.

IARNĂ PE NISTRU
1944

VENIȘI, iarnă, tu, pe Nistru
Cu ciuboți de lapoviță
Să ne-ascunzi în inimi Cristul
Care plânge pe troiță...

Să ne-ascunzi în inimi frunze
Ce-au lăsat copacii goi
Pe cărări de cerbi ascunse
Veniși, iarnă, lângă noi.

Veniși, iarnă, tu, cu ger
Să ne'ndălți pe crengi în floare
Fulgi de nea sub care pier
Urmele de căprioare.

Vai de val în vaduri seci
Ce-au urzit cu firul apii
Giulgiul țării unde'n veci
Dorm în criptă Basarabii.

Ti-ai pus giulgiu ca de moarte,
Alb e cât cu ochii vezi...
Vino, inimă, departe
Să plângem peste zăpezi.

PE ȘESURI BASARABE

Eu lacrimei acele i-am împletit cununa
Care-mi cuprinse gândul urzind oglinda ei
Cu chipul din cișmele ce-l oglindește luna
Și'n valuri spumegânde isvoru'n fund de chei...

In valuri când platanii pun dorului inele
Pa șesuri basarabe ce visul îmi alină
Și-mi ies în cale anii copiăriei mele
Și inima se-adapă'n miresme și lumină...

Miresme şi lumină că-mi toarnă rouă'n mâini
O umbră care-adună din cer mănunchi de flori
Si vine şi se'nchină troiţei la fântâni
Când luna îşi înstrună vioara printre nori...

Prin vis mă'mbrăţişează tăcută şi pustie
Cu cetinile taina acelei lacrimi sfinte
Când rece cade rază din luna aurie
Şi-mi pun pe suflet haina aducerii aminte.

ACEEASI STEA

«Icana stelei ce-a murit
Incet pe cer se sue
Era pe când nu s'a zărit
Azi o veden şi nu e.»

Mihail Eminescu

Din glia ta mi-am fost crescut tulpina,
Din cerul tău crescu şi frunza mea
Care-a purtat pe ramuri verzi lumina
Ce-ai presărat-o darnic dintr'o stea.

In diademe-ai vrut să te'mpresoare
Acele flori ce'n psam mi le-ai aprins...
Urzit-au crez petalele-mi uşoare
Care-au cules polenul necuprins.

Suind ca roua'n lemn de trandafir
Aşa din gând mi-ai înflorit cuvântul
Cuminecând din jertfa de martir
Care-a'nflorit cu sângele pământul...

Pământul strămoşesc ce-l plâng gorunii
Şi holdele şi lanurile toate,
Ce-a adunat în mâini lumina lunii
Şi ne-a urzit din ea singurătate...

Ce-a adunat priviri de căprioare
Şi cerului cu apele-a şoptit,
Cu viersul meu înmiresmat de soare
Ce l-am ţesut din zori în asfinţit...

Un fir de nor prelins pe o poveste
Răsfrânt în bob de ploaie rătăcit
În visul unui curcubeu pe creste
Ce şi-a ţintit săgeata în zenit,

Urzit-am verde fir de iarba crudă
Pe-o pajişte cu rouă'nveşmântată
Cu lacrima care privirea-mi udă
Gândind eu azi la vremea de-altădată.

Spre ea gonesc de dis de dimineaţă
Peste câmpii cu sufletul în vânt,
Îmi risipesc prin lume'ntreaga viaţă
Şi'n freamăt hoinăresc peste pământ...

Pădurile c'au adumbrit în mine
Şi zările le port ca pe inele
Când soarele se'nalţă din coline
Şi-mi culc prin scorburi cîntecele mele,

Parcă în urma mea o cale lungă
S'ar fi pierdut şi eu îi sunt popas
Că, iata vântul vremilor m'alungă,
Copac ce-am fost, doar frunză am rămas!

Ţi-ai scuturat veşmântul, primăvară,
Care-ai urcat la cer ca roua'n flori!
Atâtea frunze moarte mă'mpresoară
Că mâna-mi stă'mpietrită pe viori...

Atâţia nori mă scutură de umeri
Şi-atâtea guri de peşteri se deschid...
Ce stele stinse vrei ca să mai numeri
Şi căror morţi vrei să mai baţi în zid?

Să baţi în zid căror trecute vieţi
In rugă pasul clipei să ţi-l curme
Când cânţi acele sfinte tinereţi
Care-au lăsat în noi pierdute urme,

Inimă, tu, ce cânţi lumina rece
Când lacrimi calde-mi joacă pe obraz?
O, de ţi-aşi spune că pe frunte-ţi trece
Beteala morţii, ramură de brazi!...

Şi anu-acesta steaua sus răsare
Să-mi adâncească'n suflet rădăcini
Pentru belşugul cel depe ogoare
Ce-mi leagă spicu'n roadă de lumini...

Pentru belşugul tainei Tale, Doamne,
Că'n mine-atâtea porţi stau nedeschise,
Ascund în piept atât amar de toamne
Cu-atâtea stele pârguite'n vise!

Azi Tu mă laşi să viu din nou spre Tine
Peste pământul alb, peste zăpezi,
Să-ţi cânt din nou cu steaua care vine
Pe fulg de nea, pe-acele cetini verzi...

Că nu Te-arată genelor sihastre,
acestei lumi, doar fulgul mic de nea
când naşte ceru'n lacrimile noastre
cu fiecare an a c e e a ş i s t e a.

SFÂNTĂ TINEREȚE

O, sfântă tinerețe cu lacrimă de flori
Și asfințitu'n plete tu mi-ai ieșit în cal
Cu steaua dimineții care se stinge'n zori
Ce vin convoaie'ncete cu holdele agale.

Lumina-ți depe frunte ce-a vrut s'o ia cu sine
El, soarele cu zarea ce urcă la oblânc,
Din vârfu-acelui munte a zăbovit în mine
Ca'n sân de codru floarea pământului adânc...

Azi fulgi își lasă sborul din vârfu-acel de munte
Ce'n vremea de-altădată îl înălbise luna...
O, de-ai vedea când norul îmi fulguie pe frunte
Cum strâng în ochi zăpada ființei tale'ntr'una!

Eu te mai cânt, lumină, te cânt, cernită zare,
Cânt ochii tăi albaștri întunecați de nori,
Cu steaua ce se'nchină îngenunchind pe mare,
Sub codrii cei sihaștri cu lacrima din flori...

Pe muntele Pietrosu de-apururi înverzit
O cruce stă'ntre plopii ce-s drepte lumânări...
Eu îi mai cânt prinosul Rarăului la schit
Când luminară ochii care s'au dus la cer...

Din tot ce-a fost că nu e decât un cântec azi,
Un cântec stins ce vine cu umbra din pământ,
Un cântec fără sunet ca foșnetul de brazi,
Un glas fără cuvinte, un nume pe mormânt.

L-învoaltă azi poetul pe socluri de poeme,
Troiță altor zile la care să se'nchine,
Că răsfoind caietul ce'nchis mă ține'n vreme
Eu filă după filă mă risipesc în tine,

O, sfântă tinerețe, azi, cupă de durere,
Imbătător ca vinul sfârșitu'n ea mi-l simt,
Cu steaua dimineții care'n lumină piere,
Și-i rază de lumină în noaptea de argint.

SAINTE JEUNESSE!

«Au moment où l'ennemi nous accable et les politiciens nous vendent, Roumains, d'une voix glaciale criez, comme sur les sentiers des montagnes, aux heures de tempête; Mon Pays! Mon Pays! Mon Pays!»

Corneliu Codreanu

O, sainte jeunesse de notre printemps
Avec tes couronnes d'argent,
Toi qui m'apportes sérénité,
Quel froid soleil baigné de rosée
Ton beau visage de larmes remplit,
Suave fleur ensevelie?!

Toi qui pousses vers les cieux de ma tombe,
De mes yeux, de mes larmes qui tombent,
De ce triste, fort sombre retable
Qui luit dans l'hiver qui m'accable
Ton veau visage de larmes rempli,
Suave fleur ensevelie!

Tu pousses vers le serein horizon
Ciselée dans le nuage qui monte
La neige d'un autre monde qui naît
De ton visage ressuscité,
Ton beau visage de larmes rempli,
Suave fleur ensevelie,

Mon Pays! Mon Pays! Mon Pays!

1944

CUPRINSUL

PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI

		Pag.
1.	O, trup svâcnind în ştreang străpuns de gloanţe.	7
2.	Pe-aici trecură'nchişi în camioane	9
3.	Pe-aicea ieri trecură legionarii	11
4.	Pe-aicea ieri trecură iconarii	13
5.	O, grindină care Te-a frânt, Cristoase	15
6.	Pe-aici trecură sfintele martire	17
7.	Pe-aici se stinse sfânta tinereţe	19
8.	Pe-aicea ieri trecură camarazii	21
9.	Şi c'am scos, Doamne, sabia din teacă	23
10.	Pe-aici trecură mucenicii ieri	25
11.	Aşa ţi-au frant grumazul, cu odgon	27
12.	Credinţa mea, pământul cel fierbinte	29
13.	O, Tu, ce-ai coborît la noi în lume	31
14.	Pentru pământ şi cer mărire Ţie	33

RĂDĂCINI

15.	Rădăcini	37
16.	O, sângele'ngropat în amintiri	39
17.	O, sângele care-a'nroşit Oituzul	41
18.	Bunule, Isusule bun	43
19.	Rogu-mă pentru Garda de Fier	45
20.	Nu fii, bade, tu, mâhnit	47
21.	Cântec de leagăn	49

Pag.

22. Iată mâna cum scrie 51
23. Iată roua, iată lacrima caldă 53
24. Apa morții 55

SFÂNTA TINEREȚE

25. Primăvara 59
26. Iarnă pe Nistru 61
27. Pe șesuri basarabe 63
28. Aceeași stea 65
29. Sfântă tinerețe 70
30. Sainte jeunesse 73

S'A TIPĂRIT ACEASTĂ CARTE
IN ATELIERELE GRAFICE MAR-
SIEGA, S. A., IN LUNA IUNIE
ANUL 1977 IN 500 EXEMPLARE

Depósito legal: M. 29.379-1977.
I. S. B. N. 84-400-3612-4.

Ion Ţolescu ARHANGHELUL MIHAIL poezii (1959) (100 p.)	MEMORIAL LEGIONAR cartea mortilor Legiunii Arhanghelul Mihail (1960) (100 p.)	*D. Bacu* A I U D poezii (1961) (100 p.)	*Ion Protopopescu* IDEALUL eseuri și articole (1962) (170 p.)
GÂND ȘI FAPTĂ LEGIONARĂ *V. Iasinschi* CRUCEA DEPE MUNTELE PIETROSU (1962)	GÂND ȘI FAPTĂ LEGIONARA *C. Henţescu* PLEDORIA ÎN PROCESUL CAPITANULUI *V. Iasinschi* OMENIA ȘI UMANITATEA CĂPITANULUI (1962)	OFRANDĂ poezii din închisori (1963) (100 p.)	*D. Bacu* PITEȘTI centru de reeducare studențească (1963) (200 p.)
D. Bacu ACOLO SEZUM ȘI PLÂNSEM poezii (1964) (100 p.)	*Dorina Ienciu* ARIPI DE LUMINĂ rime și poeme în proză (1964) (80 p.)	CĂPITANUL mit al poeților poezii (1964) (125 p.)	*Leonida Lututovici* O ALTĂ LUME poezii (1965) (90 p.)
GÂND ȘI FAPTĂ LEGIONARA *C. Papanace* EVOCĂRI (1965) (200 p.)	CORNELIU CODREANU P R E Z E N T (1966) (500 p.)	*Ion Ţolescu* LA ICOANA poezii (1966) (120 p.)	LE LIVRE BLANC ROUMAIN *Ion Ţolescu* La Bessarabie et la Bukovine du Nord, terre rumaine (1967) (25 p.)
St. Georgescu-Olenin DRUM ÎN VEAC VITREG (critica polemică insemnări) (1967) (470 p.)	LE LIVRE BLANC ROUMAIN *Alexandru Șuga* L'ultimatum soviétique au sujet de la Bessarabie du 26 Juin 1940 et les droits de l'URSS (55 p.)	*St. Georgescu-*Olenin N E A J L O V roman (1968) (500 p.)	*Ion Ţolescu* PĂDUREA DELA TÂNCĂBEȘTI cântec martirial (1977) (78 p.)